

Over de manier van spelen:

-spelen wat er staat. Er staat:

ik, ingejan, magrijn, vincent, peter, martijn, anouk, czes, ik zeg wat, polonius, hamlet, ophelia, gertrude, claudius, enz, zegt in scene x tegen figuur ij, luister maar, hij/ zij zegt:

en ik, anouk, martijn, ingejan, vincent, magrijn, czes, peter, zeg dat tegen czes, ingejan, peter, martijn, magrijn, anouk, vincent (makkelijk zat, je zegt dat niet tegen een vermeende rol dus)

-en we zeggen alles op een oprechte manier tegen mekaar, het zogenaamde 'eerlijk spelen', maar jullie en ik weten dat zoiets niet bestaat, maar we doen-alsof we eerlijk spelen, met droge ogen zo gezegd; we zeggen alles alsof het onze eigen mening en opvatting is, we menen wat we zeggen, alsof we zelf vinden wat onze personage beweren (hoe onzinnig of stom ons dat ook mag lijken, wij tonen deze twijfel niet, glashard liegen en jokken wij alsof het gedrukt staat, onder het motto:

leugenbroeders en -zusters willen we zijn en willen we blijven, kijk maar er staat niet wat er staat, alhoewel wij wel spelen wat er staat)

-bij dat spelen wat er staat vragen we ons steeds af of het wel klopt, of dat wat we zeggen er ook werkelijk staat, dit noemen we ook wel het denkend-spelen; we verifiëren als het ware steeds of dat wat we zeggen er ook werkelijk staat en of we de gedachte die in de zin(nen) steekt wel juist gevat hebben.

Spelen met een vraagteken zou je het ook kunnen noemen; met de vraag: dat klopt toch wat ik zeg. (mijn personage zegt nu toch dat en dat en bedoelt toch dit en dit)

-wij spelen geen rollen of personages, wij spelen met droge ogen de tekst die er staat

-wij spelen ook niet de emotie, wij redeneren, wij volgen de opbouw van een redenering een betoog, die begint bij a. en gaat dan via de volgende argumenten of veronderstellingen naar conclusie c. die wellicht weer het begin is van argument d. enz.